

אזהרה בנדון

תיכנית אלון כוללת את סיפוח הרצועה. מפה של התוכנית, בה מסומנת רצועת-עזה כחלק מישראל, הודפסה (בי) אישור השר) בשבועון טיים. והגיעה לכל העולם — וגם אל העיר עזה עצמה.

למספחים אין כל חשק להכניס למדינת ישראל 400 אלף ערבים. הם רוצים לרוקן את הרצועה, לפחות עד כדי המחצית.

כלומר: להעביר את 200 אלף הפליטים למקום אחר, למקום או לשם. כדי שישארו ברצועה המסופחת לכל היותר 200 אלף בני-המקום המקוריים.

מכאן השכר הירוד, עידוד ההסתלקות, השיטות של „החל הקשה“ — שהביאו לפתיחת מעגלי-הקסמים של טרור שינאה וגמול, הריגת חיילים והריגת מפגינה, ידויות אבנים מידי תלמידות ומחלומות-אלות על ראשי תלמידות. וזוהי רק ההתחלה.

★ ★ ★

הי ישנתה אם תחליט עתה הממשלה להסיק לקח מן המצב שנוצר — באשמתה שלה — ותשתדל לספק לבני הרצועה עבודה, לשלם להם שכר סביר, ולשפר את החי-אים במקום?

קשה לדעת.

מעגלי-קסמים כזה הוא המצאת השטן. לכו! שחאו ניצור, קשה מאוד לפרוץ אותו.

מעשה גורר מעשה, בהיגיון אכזרי ועיקבי.

יתר על כן: אפילו ישתפר השכר ותצטמצם האבטלה — שום אדם ברצועה לא ישבח כי גורלו נהרץ, אישם, לי-סיפוח.

המלחמה של הנוער בעזה שוב אינה נגד הרעב. זוהי מלחמה נגד כלייה לאומית — נגד מדיניות המבקשת להוציא את רצועת-עזה מתחום שטח-המחיה של העם הפלסטיני, ולי-צרפה למדינה השנואה עליהם.

מבחינה זו, מה שקורה בעזה הוא ביטוי להתעוררות הלאומית של בני פלסטין. זוהי תנועה נגד הסיפוח, תנועה למען הישארות עזה בתחום פלסטין.

ושום דבר לא יחסל תנועה זו, וזאת פיתרון הבעייה הפלסטינית עצמה, בצורה שתתקבל על דעתם ועל ליבם של הפלסטינים.

★ ★ ★

יש חשיבות מכרעת להבנת הדברים הקורים בעזה — כי מה שקורה שם היום, עתיד לקרות מחר בגדה ה-מערבית, אם ננקוט שם באותו קו.

הגדה שקטה יחסית. אין המצב בשכם, כי-רמאללה ובחברון דומה למצב בעזה, כתאך-יונים וברפיח.

מדוע?

האם רק מפני שהמצב הכלכלי שם שפיר יותר?

זוהי אשלייה במוזר.

המצב שם טוב יותר — עדיין — מפני שתושבי ה-גדה מאמינים שגורלם טרם נחרץ. הם תולים תקוות במעשי עבד-אלנאצר, או המלך חוסיין, או הנשיא נכסון, או אר-בעת הגדולים. הם מאמינים כי אשכול-אבן מתכוונים באמת להחזירם לירדן. הם מייחלים להצלחת אותו חלק בדעת הקהל הישראלית הדוגל בהקמת מדינה פלסטינית ובפרוציה.

כל זה יוצר בגדה מצב אופטימי יותר.

בעוד שברצועה התייאשו התושבים מכל סיכוי של שלום, מפני שהחרב כפולת-הלהב של הסיפוח והרעב מונחת על צווארם — רחוקה הגדה עדיין מייאוש זה.

עדיין.

אך אם יתגברו בישראל הנטיות למען סיפוח הגדה, למען „א-ישראל השלמה“, למען „התנחלות“ ברחבי הגדה — כי אז תהפוך הגדה לרצועת-עזה שנייה.

ואל מדינת 400 אלף תושבי עזה תצטרף מדינת 700 אלף תושבי הגדה וירושלים.

ואנו נעמוד בפני הברירה הנוראה: להבליג מול טרור שיתפשט בכל רחבי הארץ, או לני-קוט פעולות גמול וריבוי אשר אכזריותן תשי-חית את נפשנו ותקומם נגדנו את העולם כולו.

עלינו להבין זאת היום — לפני שנוצר שם מעגל-הקסמים. כי לאחר מכן יהיה זה מאוחר מדי.

מי שמתעלם מבעיית הטרור, מי שמתעלם מן האתגר הפלסטיני — מבצע פשע מחריר-כלפי עתיד מדינת-ישראל.

זוהי האזהרה של עזה.

של החבלנית מצריך. הם הפכו שם לאויבי-ישראל המוש-בעים ביותר, לכוח מורד וממריד, לחליה-חלון של אירגוני-החבלה — כמו החבלנית מצריך.

אחדים עברו לגדה המערבית, וממלאים שם תפקיד דומה.

אך בסך-הכל עזבו די מעט. התמונה הדמוגרפית לא השתנתה. ובאחד הימים סגרו הירדנים את הגשרים בפניהם — והתנועה פסקה.

התושבים נשארו. הרעב נשאר. השוואה נשארה. הטרור התחיל.

★ ★ ★

כאן ישאל הקורא הנאור: מי תחליט על מדיניות אוי-לית זו? מי הם הכסילים שקבעו קו זה?

שהרי המדיניות נראית כאילו הומצאה על-ידי יאסר עראפאת בכבודו ובעצמו — כאילו

רחוב בעזה: רעב ודגל

הומצאה על-ידי „אזיפתח“, למען מטרות „אלי-פתח“!

אבל לא עראפאת תחליט, ולא טובת אל-פתח היתה לנגד עיני המחליטים.

ההחלטה נתקבלה בצמרת המדינה — בממי-שלת-ישראל.

מדוע? מה היתה הכוונה?

פשוטה מאוד: לרוקן את הרצועה, עד כמה שאפשר.

מדוע?

כדי להקל על סיפוח הרצועה למדינת-ישראל.

★ ★ ★

במשלתי-ישראל נטוש ויכוח אישי חריף בין סיפור-חיסטים מסוגים שונים. כל אחד מן השרים רוצה לספח-משהו — מי פחות, מי יותר, מי הכל.

אבל יש הסכמה מוחלטת בין כל שרי הממי-שלה, ממנחם בגין עד פינחס ספיר, על נקודה אחת: שיש לספח את רצועת-עזה לישראל.

מאיר יערי „המתון“ הסתער בשבוע שעבר בשצף-קצף על פינחס ספיר, מפני שזה שכח להזכיר, באחת מהצהרותיו, כי אנו עומדים לא רק על סיפוח ירושלים ורמת-הגולן, אלא גם על סיפוח רצועת-עזה, בכל התנאים.

ומי שמחונן בזיכרון הגאוני הדרוש כדי לזכור את כל הצהרותיו של השר משה דיין, יזכור כי זמן קצר אחרי המלחמה עורר דיין שערווייה כאשר כבר הכריז, בטעות, על סיפוח הרצועה.

רצועת-עזה הפכה מוקד תנועת-ההתנגדות של ערבי-פלסטין למדינת-ישראל.

מוקד מסוכן.

מן הרצועה באה החבלנית, שהשתתפה בהתקפה על ה-מטוס בצריך. מחאן-יוניס.

ברצועה נהרגה האשה הראשונה שנפלה מכדורי צה"ל בעת הפגנה. ברפיח.

ברצועה נפצעו למעלה ממאה תלמידות, בעת הפגנה המו-נית אחת. בעיר עזה.

מרצועת עזה פשטה תנועת השביתות, השי-בתת בתי-הספר והפגנות-הנוער לכל רחבי הגדה המערבית.

רצועת-עזה היא מוקד מעשי המיקוש, הטלת הרימונים ושאר מעשי-טרור יומיומיים. הם עשו פחות רע ש ממכונת-התופת במחנה-יהודה או ממיטען חומרי-הנפץ בשופרסל. אך הם מסוכנים יותר, באשר הם חלק ממערכה שיטתית, רצו-פה וממושכת.

בקיצור: דווקא הרצועה, הרחוקה ביותר מבסיסי החבלנים בירדן, כסוריה ובמצרים — היא שהפכה לב התנועה הפלסטינית העויינת.

בה יוקדת ולוחטת השוואה הגלוויה, שעדיין לא הגיעה לרחבי הגדה המערבית.

בה מתגבשת ההתנגדות הפעילה.

מדוע?

★ ★ ★

לאחרונה, באיחור של שנה וחצי, נסעו הרבה אנשים טובים לרצועה, וחזרו חכמים ונבונים, כשבפיהם הי-חשובה.

העניין הוא פשוט: בעזה רעבים ללחם.

ברצועה חיים מאות אלפי אנשים, ואין עבודה.

המצב הכלכלי הוא ירוד, ירוד הרבה יותר מאשר בגדה המערבית.

הכל ברור, הכל מובן.

ואם יפתרו את הבעייה הכלכלית, אם יספקו עבודה ולחם — הכל יבוא על מקומו ב-שלום, ואהבת ישראל תשכון בעזה ויכלל שדות פלשת.

צר לי שעלי להפריך אופטימיות ורודה זו. אין לה שחר.

★ ★ ★

קודם כן, המצב הירוד בעזה אינו פרי המיקרה.

הוא לא נפל מן השמיים.

לא במיקרה רעבים בעזה. לא במיקרה אין שם עבודה. לא במיקרה המשכורות שם הן מתחת לרמת-המחיה ה-מינימלית.

כל זה ישנו, מפני שמישהו רצה שיהיה כך.

מישהו היושב בירושלים.

מישהו קולקטיבי.

מישהו רצה ליצור מצב מסוים, כדי לה-שיג תוצאות מסוימות.

מישהו שאמנם השיג תוצאות — אך תוצאות שונות מ-אלה שקיווה להן.

★ ★ ★

לפני שנה בדיוק, לקראת הדיון על משרד-העבודה, שאלתי את אחד מראשי המשרד: מדוע זה משלמים לפועלי-הדחק מרצועת-עזה שכר נמוך הרבה יותר משכרם של פועלי-הדחק מן הגדה המערבית — ששכרם שוב נמוך בהרבה משכר פועלי-הדחק בישראל?

סיפרתי לו ששוחחתי באותו יום עם פועלי-הדחק שעבדו באחד מכבישי הדרום. עבדו שם — זה בצד זה — פועלים מחברון ומעזה. הפועלים מעזה קיבלו שכר-רעב ממש, בעוד שהפועלים מחברון, שעבדו באותו מקום ובאותה עבודה ממש, קיבלו שכר סביר יותר.

הפקיד השיב לי ברורות: זוהי המדיניות.

המדיניות היא להרעב את הרצועה. ליצור שם תנאי-מחיה קשים יותר.

כדי שתושבי עזה, ובייחוד תושבי מחנות-הפליטים, יס-תלקו משם.

שיסתלקו למיזרח-הירדן. או לפחות לגדה המערבית.

לכן מראים לפועל מעזה כי הוא יכול לקבל שכר הרבה יותר גבוה, באותה עבודה, אם יעתיק את מקום-מגוריו לגדה המערבית, למשל — למחנה-הפליטים הריק-ברובו ב-יריחו.

למדיניות זו היו הישגים מעשיים. כמה אלפי אנשים באמת עזבו את הרצועה.

רבים מהם עברו את הירדן מיורחה — כמו משפחתה